Sfântul apostol Carp, unul din cei şaptezeci

(26 mai)

Carp a fost unul dintre cei şaptezeci de apostoli. El i-a urmat apostolului Pavel şi a fost ucenic al său. Sfântul apostol Pavel 1-a hirotonit pe Carp, episcop al Varnei din Tracia. Sfântul apostol Carp a mai predicat Evanghelia şi în Creta, unde 1-a primit pe Sfântul Dionisie Areopagitul în casa lui. Sfântul Dionisie dă mărturie că apostolul Carp era un om de o mare curăţie a minţii, foarte blând, nevinovat şi smerit; că lui însuşi Domnul i S-a înfăţişat înainte, înconjurat de îngerii Lui şi că el niciodată nu începea să slujească Sfânta Liturghie până ce nu era încredinţat mai întâi de o vedere de sus. Suportând multe prigoane şi chinuri pentru numele lui Hristos, el la urmă a luat bătăi sălbatice de la iudei şi a fost omorât. Sufletul lui s-a

strămutat la împărăţia lui Dumnezeu, spre a se bucura acolo veşnic, bucurându-se de slava cea cerească a Stăpânului.

Index

În această lună (mai), ziua a douăzeci şi şasea - Sfântul apostol Carp, unul din cei şaptezeci de apostoli (Minei) 3
Canon de rugăciune către Sfântul apostol Carp, unul din cei şaptezeci 12
Imnografie 19
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului apostol Carp, unul din cei şaptezeci 20
Vieţile Sfinţilor - Povestirea Sfântului Dionisie despre Sfântul Carp şi alţi doi păcătoşi (3 octombrie) 22
Sfântul apostol Carp - drumul spre sfințenie 25
Sinaxar 26 mai 26
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol Carp 28
Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul apostol Carp și Alfeu; Sfinții mucenici Averchie și Elena 29
Proloage - Pomenirea Sfântului apostol Carp, unul din cei şaptezeci († 66) 30
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida (26 mai) 35
Pomenirea Sfântului apostol şi mucenic Carp 35
Pomenirea Sfântului apostol Alfeu 36
Pomenirea Sfântului cuvios Ioan din Psihaita 36
Pomenirea Sfântului Alexandru din Tesalonic, noul mucenic 36
Cântare de laudă la Sfinţii apostoli 36
Cugetare 37
Luare aminte 38
Predică despre harul lui Dumnezeu 38
Blestemul cel nesocotit şi chemarea celui rău 40
Vedenie exemplificatoare despre mânie și repercusiunile acesteia 46
Icoane 49

În această lună (mai), ziua a douăzeci şi şasea - Sfântul apostol Carp, unul din cei şaptezeci de apostoli (Minei)

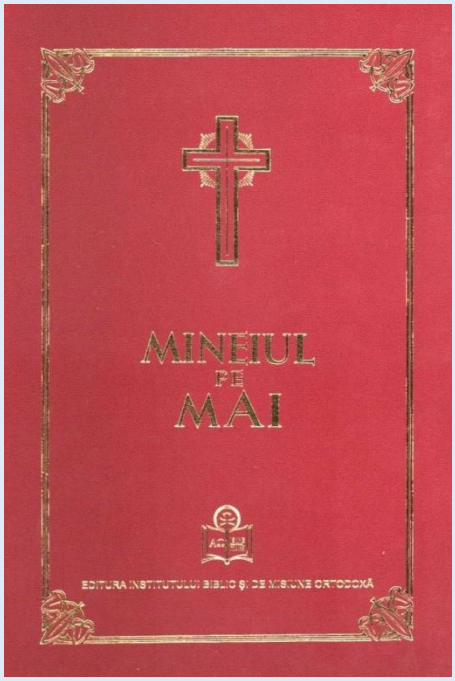

La Vecernie

La Doamne strigat-am... Stihirile pe 6, ale praznicului 3 şi ale apostolului 3.

Stihirile apostolului, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Fiindu-ţi cugetul primitor de străluciri dumnezeieşti, te-ai luminat, prea fericite, şi ai ieşit la propovăduirea lui Hristos şi ai învăţat poporul a-l cinsti pe Dânsul ca pe un iubitor de oameni. Şi acum roagă-te, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Arătându-te stea prea luminoasă, cu străluciri dumnezeieşti, luminezi cu învăţături totdeauna marginile lumii, prea fericite şi cu darul risipeşti pururea negura bolilor. Şi acum roagă-te, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Jertfind lui Dumnezeu prea desăvârşit jertfă fără de sânge, te-ai jertfit pentru Dânsul, mucenice şi la masa cea înţelegătoare te-ai adus jertfă bine mirositoare, o apo-

stole Carpe, de Dumnezeu cuprinsule. Pentru aceea roagă-te, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Slavă..., Şi acum..., al praznicului

De este în post, a Născătoarei:

Prea lăudată Stăpână, nădejdea şi întărirea credincioşilor, scăpare şi ajutor, pe tine te rugăm, păzeşte de toată nevoia pe robii tăi cei ce cu credinţă se închină Fiului tău, pe care roagă-L, ca să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

A Crucii, a Născătoarei

Pe Mieluşelul, Mieluşeaua şi prea nevinovata Stăpână, dacă L-a văzut pe Cruce neavând chip nici frumuseţe, vai mie! plângând a grăit: Unde a apus frumuseţea Ta prea dulcele meu Fiu; unde-Ți este buna cuviinţă; unde-Ți este darul cel strălucitor al feţei Tale, prea iubitul meu Fiu?

Troparul, glasul al 3-lea: Apostole Sfinte Carpe, roagă pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşale sufletelor noastre.

Slavă..., Şi acum..., al praznicului sau al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 8, sau ale Octoihului, de va fi în post. Şi al apostolului pe 4.

Canonul apostolului

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Cânta-voi Ție Doamne Dumnezeul meu, că ai scos pe norod din robia Egiptului, şi ai acoperit pe Faraon cu căruțele lui şi puterea lui.

Pe cei ce cu dragoste săvârşesc purtătoare de lumină, sfinţită şi prea lăudată şi prea cinstită pomenirea ta, umple-i de dumnezeiasca lumină prin rugăciunile tale, apostole.

Fiind dat cu totul Stăpânului, ai păzit nevătămate legile Lui cele cinstite, şi pe cei fărădelege i-ai învăţat buna lege, apostole.

Slavă...

Iubind pe mintea cea mai presus de gând, prea sfinţite, ţi-ai luminat mintea cu privire tainică, şi lumea o ai luminat, prea fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Născut-ai Fecioară negrăit, şi înnoind legile firii, te-ai făcut Maică pururea Fecioară; pentru aceea te fericim.

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici...

Alăută lovită de Duhul s-a făcut limba ta cea mişcată de Dumnezeu, prea fericite; grăind slava Mântuitorului şi Dumnezeului nostru.

Având pe Cuvântul cel fără început, care te povăţuia bine şi te întărea, de faţă căile mântuirii ai arătat celor fără de Dumnezeu, Carpe apostole.

Slavă...

Ca să vesteşti lumii propovăduirea cea mântuitoare, ca un ierarh dumnezeiesc ai răbdat multe goniri şi scârbe, mărite Carpe.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca pe un prunc tânăr ai născut pe Cel ce a răsărit negrăit din Tatăl mai-nainte de veci, Născătoare de Dumnezeu; pentru aceea te slăvim.

Irmosul: Arcul celor puternici a slăbit, şi cei neputincioşi s-au încins cu putere; pentru aceasta s-a întărit întru Domnul inima mea.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sedealna, glasul ni 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Primind dumnezeiasca strălucire a Mântuitorului, Carpe prea înţelepte, ai luminat pe cei întunecaţi de necunoştinţă; şi mutându-te către împărăţiile cele de sus, stai înaintea Împăratului tuturor, rugând pe Hristos Dumnezeu totdeauna, să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

De va fi în post, a Născătoarei:

Înstrăinat m-am făcut de la poruncile Tale, cu totul patimilor supunându-mă, şi totdeauna greşind eu ticălosul. Deci cu suflet umilit strig către Tine acum: Învredniceşte-mă Stăpâne, iertării pe mine cel osândit, pentru ceea ce Te-a născut pe Tine mai presus de fire, Cela ce însuţi eşti neurmat.

A Crucii, a Născătoarei

Nespurcata Mieluşea, nestricata Maică Fecioară, pe Cuvântul cel ce a răsărit dintr-însa fără durere, văzându-L răstignit pe Cruce, cu cuviinţă de Maică tânguindu-se, striga: Vai mie Fiul meu, cum pătimeşti de bunăvoie, vrând ca să izbăveşti pe om de patimile cele de ruşine.

Cântarea a 4-a

Irmos: Milostive pentru dragostea chipului Tău ai stătut pe Crucea Ta, şi s-au topit neamurile; că Tu eşti Iubitorule de oameni, tăria mea şi lauda.

Zidit-ai mulţimea credincioşilor ca nişte pietre, pe piatra bunei credinţe, şi i-ai făcut locaş Preasfântului Duh, cugetătorule de Dumnezeu, apostole.

Înnoind cu Botezul pe oamenii cei învechiţi de gând şi de stricăciune, i-ai învăţat a slăvi pe Hristos Dumnezeul nostru, propovăduitorule de Dumnezeu.

Slavă...

Arătând taina care a acoperit pe ceruri pentru bunătate, cugetătorule de Dumnezeu, ai tras spre cunoştinţă pe neamurile cele ce au părăsit întunericul înşelăciunii.

Şi acum..., a Născătoarei

Propovăduitorul de Dumnezeu Avacum, cu gândul te vedea pe tine munte mare şi umbros, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, din care a venit Dumnezeul nostru cu trup.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea Ta, Doamne, trimite-o nouă, şi din negura greşelilor scapă-ne pe noi, Bunule, pacea Ta dăruindu-ne.

Ca un prea ales săditor de pomi ai arătat noroadelor lemnul vieţii, din care cel ce se va împărtăşi, va trăi după aceea în veci, propovăduitorule al lui Hristos, apostole.

Făcându-te Carpe propovăduitor limbilor, apostol şi învăţător cinstit, tăinuitor sfinţit şi cuvântător de cele sfinte, cu veselie stai înaintea Stăpânului.

Slavă...

De la răsărit te-ai pornit ca un luminător neapus, luminând lumea cu razele cuvintelor şi ale obiceiurilor tale celor sfinţite, ierarhe apostole.

Şi acum..., a Născătoarei

Curăţeşte-mă pe mine acum, de spurcăciunea trupului şi a sufletului, cu ajutorul tău cel milostiv Binecuvântată, ca să te laud şi să te slăvesc după datorie pe tine prea lăudată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai-nainte...

Sicriul moaştelor tale, cu dumnezeiescul dar izvorăşte roduri de tămăduiri celor ce au trebuinţă, şi curăţă patimi, şi îneacă duhurile cele necurate, ierarhe apostole.

Cuvântul tău a izbăvit pe oameni de necuvântare, şi arătarea cea prea mare a minunilor tale, către buna credinţă a povăţuit pe cei rătăciţi, mărite Carpe.

Slavă...

Întărindu-te cu putere dumnezeiască, ai omorât pe balaurul, cel ce grăieşte hulă asupra Celui dintru înălţime, şi pe cei omorâţi de dânsul i-ai izbăvit, apostole.

Şi acum..., a Născătoarei

Născut-ai Preacurată fără de durere pe Ziditorul, care ridică chinurile şi durerile noastre, şi învredniceşte firea noastră desfătării celei fără de durere.

Irmosul: Strigat-a mai-nainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: Din stricăciune mă izbăveşte, Iisuse, Împărate al puterilor.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ca pe o stea prea luminoasă câştigându-te Biserica pe tine apostole Carpe, cu darea cea multă a minunilor tale pururea se luminează; mântuieşte pe cei ce cu credinţă cinstesc pomenirea ta.

Sinaxar

Întru această lună în 26 zile, pomenirea Sfântului și măritului apostol Carp, unul din cei şaptezeci de apostoli.

Stih: Carp având roduri primite Domnului.
Aduce ca nişte grâu văzându-şi vremea sfârşitului.
Întru a douăzeci şi şasea zi.
Carp din viaţă ieşi.

Acest mare apostol al Domnului, fiind pus la număr cu cei şaptezeci de apostoli şi ucenici, şi slujind marelui Pavel la propovăduire şi purtând dumnezeieştile lui Epistole pe la cei ce se trimiteau, a învăţat pe mulţi din elini a se închina şi a cinsti pe Sfânta Treime.

După aceea strălucindu-i-se mintea din dumnezeiască strălucire a Mângâietorului, repezindu-se de la răsărit ca o stea luminoasă, lumină toată lumea cu dumnezeieştile învăţături, făcând în toate zilele foarte mari minuni. Şi gonind duhuri viclene, şi multe cetăţi şi noroade trăgând spre credinţa în Hristos, şi despărţind cu Botezul pe cei credincioşi din cei necredincioşi. De la care multe goane şi scârbe suferi. Că mergând vitejeşte şi cu osârdie spre cele cu osteneală ale nevoinţei lupte, nu s-a înfricoşat de mânia biruitorilor. Drept aceea precum el a slăvit pe Dumnezeu în mădularele lui, aşa şi el de dânsul cu cinste se măreşte.

Deci adormind somnul cel dulce, face minuni în toate zilele cu moaştele sale, curățind tot felul de boli, şi gonind duhurile necurate.

Tot în această zi, Sfântul apostol Alfeu și Sfinţii mucenici Averchie şi Elena.

Stih: A lui Dumnezeu Cuvântului, dumnezeiasca lui Alfeu gură.
Mormântul căscând amară gură o acoperiră.

Mâncare albinelor, Averchie te-a pus înainte,
A căror fugarul spre plăcere s-a pus Domnului înainte.

Pietrele erau podoaba ta Eleno muceniță,
Din care te-ai arătat Mirelui tău împodobită cu bună frumuseţe.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Alexandru Tesaloniceanul, care a mărturisit în Smirna, la anul o mie şapte sute nouăzeci şi patru, de sabie s-a săvârşit.

Stih: Dă Alexandre înţelepte, capul spre tăiere,
Şi primeşte din mâna Domnului încununare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Numai cu graiul gonind boli, şi cu însemnarea tămăduind patimi ai vestit propovăduirea cea mântuitoare, luminând pe cei dintru întuneric, învățătorule de cele sfinte, Carpe apostole.

Nespăimântându-te nicicum de mânia dregătorilor, înţelepte, cu îndrăzneală ai mers către priveliştile pătimirii celei cu dureri, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Slavă...

Pe tine cel ce te cercetai de Domnul, Carpe, Verria te-a moştenit dumnezeiesc cercetător prea ales, ca să o cercetezi pe dânsa la cercetări dumnezeieşti.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca una ce eşti mai desfătată decât cerurile, ai încăput în pântecele tău, pe Cuvântul cel neîncăput Fecioară, care mântuieşti de toată strâmtorarea neamul omenesc.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe cel ce s-a pironit...

Slujind lui Pavel povățuitorului celui înțelept, ai purtat învățăturile cele de mântuire prin scrisori dumnezeieşti, trimise celor ce erau să se mântuiască, ierarhe.

Zori luminate te-ai arătat, luminând lumea cu lumina propovăduirii şi ridicând din mijloc întunericul necunoştinţei cel adânc, vrednicule de minune.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Săvârşind minuni cu chemarea Tatălui, şi a Duhului, şi a Cuvântului celui întrupat, înţelepte, ai plecat pe înţelepţii elinilor să cinstească Fiinţa cea în trei Staturi.

Şi acum..., a Născătoarei

Arătatu-te-ai Cer, Născătoare de Dumnezeu, răsărindu-ne nouă Soarele dreptăţii, care ne luminează pe noi cu lumina cunoştinţei, Născătoare de Dumnezeu prea curată.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cela ce S-a pironit cu trupul pe Cruce, şi ne-a arătat nouă armă de mântuire, tineri prea înălţaţi pe Hristos Dumnezeul nostru în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea ta nestricată...

Văzând pe Dumnezeu, că s-a suit cu slavă întru cele dintru înălţime, purtând trup, şi fiind tu numărat cu cei şaptezeci de ucenici Carpe, ai ieşit în lume, împreună cu dânşii arătându-te propovăduitor dumnezeiesc.

Ca o oaie te-ai trimis în mijlocul lupilor ca să-i aduci pe ei prin cuvântul adevărului spre cunoştinţă şi spre mântuire, şi să le prefaci cugetul lor către buna credinţă, Carpe grăitorule de cele dumnezeieşti.

Arătatu-te-ai părtaş îngerilor apostole Carpe; grăitorule de cele dumnezeieşti, şi apostolilor şi mucenicilor, care s-au săvârşit întru buna credinţă minunat. Cu care dimpreună dănţuind cu veselie, adu-ți aminte de noi.

Slavă...

Sfinţit-ai pământul Carpe, umblând pe dânsul, şi cu credinţă propovăduind Sfânta Evanghelie, ai adus suflete Cuvântului celui dătător de viaţă. Pentru aceea ţi-a dat ţie moştenirea cea cerească.

Şi acum..., a Născătoarei

Glasul lui Gavriil aducem ţie Fecioară strigând: Bucură-te, nor uşor; bucură-te pământul, care nearat a rodit spicul cel frumos, pe Hrănitorul făpturii.

Irmosul: Naşterea ta nestricată s-a arătat, Dumnezeu din coapsele tale a ieşit, că S-a arătat purtător de trup pe pământ, şi cu oamenii a petrecut. Pentru aceasta pe tine, de Dumnezeu Născătoare, toţi te slăvim.

Luminânda zilei. Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul apostol Carp, unul din cei şaptezeci

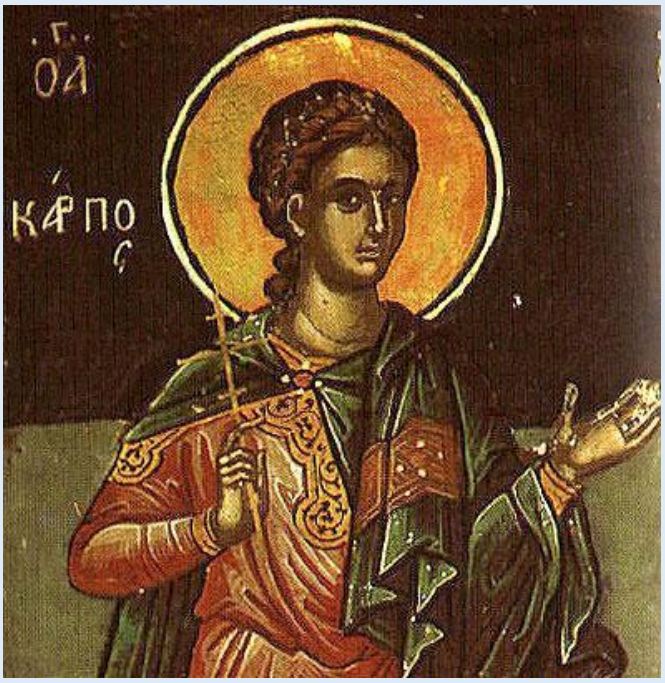

Troparul Sfântului apostol Carp, unul din cei şaptezeci, glasul al 3-lea: Apostole Sfinte Carp, roagă pe milostivul Dumnezeu, ca să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Cânta-voi Ţie Doamne Dumnezeul meu, că ai scos pe norod din robia Egiptului, şi ai acoperit pe Faraon cu căruţele lui şi puterea lui.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cei ce cu dragoste săvârşesc purtătoarea de lumină, sfinţită şi prea lăudată şi prea cinstită pomenirea ta, umple-i de dumnezeiasca lumină prin rugăciunile tale apostole.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind dat cu totul Stăpânului, ai păzit nevătămate legile Lui cele cinstite şi pe cei fărădelege i-ai învăţat buna lege, apostole.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iubind mintea cea mai presus de gând, prea sfinţite, ţi-ai luminat mintea cu privire tainică şi lumea o ai luminat, prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai Fecioară în chip de negrăit şi înnoind legile firii, te-ai făcut Maică pururea Fecioară; pentru aceea te fericim.

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici...

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Alăută atinsă de Duhul s-a făcut limba ta cea mişcată de Dumnezeu, prea fericite, grăind slava Mântuitorului şi Dumnezeului nostru.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având pe Cuvântul cel fără început, care te povăţuia bine şi te întărea, de faţă căile mântuirii ai arătat celor fară de Dumnezeu, Carp apostole.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca să vesteşti lumii propovăduirea cea mântuitoare, ca un ierarh dumnezeiesc ai răbdat multe prigoniri şi necazuri, mărite Carp.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca pe un prunc tânăr ai născut pe Cel ce a răsărit negrăit din Tatăl mai înainte de veci, Născătoare de Dumnezeu; pentru aceea te slăvim.

Irmosul: Arcul celor puternici a slăbit şi cei neputincioşi s-au încins cu putere; pentru aceasta s-a întărit întru Dumnezeu inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Milostive pentru dragostea chipului Tău ai stătut pe Crucea Ta, şi s-au topit neamurile; că Tu eşti Iubitorule de oameni, tăria mea şi lauda.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zidit-ai mulţimea credincioşilor ca nişte pietre, pe piatra dreptei credinţe şi i-ai făcut locaş Preasfântului Duh, cugetătorule de Dumnezeu apostole.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înnoind cu Botezul pe oamenii cei învechiţi de gând şi de stricăciune, i-ai învăţat a slăvi pe Hristos Dumnezeul nostru, propovăduitorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătând taina care a acoperit Cerurile pentru bunătate, cugetătorule de Dumnezeu, ai tras spre cunoştinţă neamurile cele ce au părăsit întunericul înşelăciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Propovăduitorul de Dumnezeu Avacum, cu gândul te vedea pe tine munte mare şi umbros, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, din care a venit Dumnezeul nostru cu trup.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea Ta, Doamne, trimite-o nouă, şi din negura greşelilor scapă-ne pe noi, Bunule, pacea Ta dăruindu-ne.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un preales săditor de pomi ai arătat popoarelor lemnul vieţii, din care cel ce se va împărtăşi, va trăi după aceea în veci, propovăduitorule al lui Hristos, apostole.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te, apostole Carp, propovăduitor neamurilor şi învăţător cinstit, tăinuitor sfinţit şi cuvântător de cele sfinte, cu veselie stai înaintea Stăpânului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De la răsărit te-ai pornit ca un luminător neapus, luminând lumea cu razele cuvintelor şi ale obiceiurilor tale celor sfinţite, ierarhe apostole.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Curăţeşte-mă pe mine acum de întinăciunea trupului şi a sufletului, cu ajutorul tău cel milostiv, Binecuvântată, ca să te laud şi să te măresc după datorie pe tine, prea lăudată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai-nainte...

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sicriul moaştelor tale, cu dumnezeiescul har izvorăşte roduri de tămăduiri celor ce au trebuinţă şi curăţă patimi şi îneacă duhurile cele necurate, ierarhe apostole.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvântul tău a izbăvit pe oameni de necuvântare şi arătarea cea prea mare a minunilor tale, către credinţă a povăţuit pe cei rătăciţi, mărite Carp.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întărindu-te cu putere dumnezeiască, ai omorât pe balaurul, cel ce grăieşte hule, asupra celui dintru înălţime şi pe cei omorâţi de dânsul i-ai izbăvit, apostole.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai Preacurată fără de durere pe Ziditorul, care ridică chinurile şi durerile noastre şi învredniceşte firea noastră desfătării celei fără de durere.

Irmosul: Strigat-a mai înainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: din stricăciune mă izbăveşte, Iisuse, Împărate al puterilor.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ca pe o stea prea luminoasă câştigându-te Biserica pe tine, apostole Carp, cu darea cea multă a minunilor tale pururea se luminează; mântuieşte pe cei ce cu credinţă cinstesc pomenirea ta.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Numai cu graiul gonind boli şi cu însemnarea tămăduind patimi, ai vestit propovăduirea cea mântuitoare, luminând pe cei dintru întuneric, învăţătorule de cele sfinte, apostole Carp.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nespăimântându-te nici cum de mânia dregătorilor, înţelepte, cu îndrăzneală ai mers către priveliştile pătimirii celei cu dureri, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tine, cel ce ai fost cercetat de Domnul, apostole Carp, Veria te-a moştenit dumnezeiesc cercetător prea ales, ca să o cercetezi la cercetări dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca una ce eşti mai desfătată decât cerurile, ai încăput în pântecele tău, pe Cuvântul cel neîncăput, Fecioară, care mântuieşte de toată strâmtorarea neamul omenesc.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe cel ce s-a pironit...

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Slujind lui Pavel, povăţuitorului celui înţelept, ai purtat învăţăturile cele de mântuire prin scrisori dumnezeieşti, trimise celor ce erau să se mântuiască, ierarhe.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zori luminate te-ai arătat, luminând lumea cu lumina propovăduirii şi ridicând din mijloc întunericul necunoştinţei cel adânc, vrednicule de minune.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Săvârşind minuni cu chemarea Tatălui şi a Duhului şi a Cuvântului celui întrupat, înţelepte, ai plecat pe înţelepţii păgânilor să cinstească Fiinţa cea în trei Ipostasuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai Cer, Născătoare de Dumnezeu, răsărindu-ne nouă Soarele dreptăţii, care ne luminează pe noi cu lumina cunoştinţei, Născătoare de Dumnezeu, prea curată.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce S-a pironit cu trupul pe Cruce şi ne-a arătat nouă armă de mântuire, tineri prea înălţaţi pe Hristos Dumnezeul nostru întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea ta nestricată...

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzând pe Dumnezeu, că S-a suit cu slavă întru cele dintru înălţime, purtând trup şi fiind tu numărat cu cei şaptezeci de ucenici, apostole Carp, ai ieşit în lume, împreună cu dânşii arătându-te propovăduitor dumnezeiesc.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o oaie ai fost trimis în mijlocul lupilor, ca să-i aduci prin cuvântul adevărului spre cunoştinţă şi spre mântuire şi să le prefaci cugetul lor către dreapta credinţă, apostole Carp, grăitorule de cele dumnezeieşti.

Stih: ***Sfinte apostole Carp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai părtaş îngerilor, apostole Carp, grăitorule de cele dumnezeieşti şi apostolilor şi mucenicilor, care s-au săvârşit întru dreapta credinţă minunat. Cu care împreună dănţuind cu veselie, adu-ţi aminte de noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sinţit-ai pământul, apostole Carp, umblând pe el şi cu credinţă propovăduind Sfânta Evanghelie, ai adus suflete Cuvântului celui Dătător de viaţă. Pentru aceea ţi-a dat ţie moştenirea cea cerească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Glasul lui Gavriil aducem ţie Fecioară, strigând: Bucură-te, nor uşor; bucură-te pământul, care nearat a rodit spicul cel frumos, pe Hrănitorul făpturii.

Irmosul: Naşterea ta nestricată s-a arătat, Dumnezeu din coapsele tale a ieşit, că S-a arătat purtător de trup pe pământ şi cu oamenii a petrecut. Pentru aceasta pe tine, de Dumnezeu Născătoare, toţi te mărim.

Sedelna, glasul al 3-lea. Podobie: Pentru mărturisirea…

Primind dumnezeiasca strălucire a Mântuitorului, Carp prea înţelepte, ai luminat pe cei întunecaţi de necunoştinţă; şi mutându-te către împărăţiile cele de sus, stai înaintea Împăratului tuturor, rugând pe Hristos Dumnezeu totdeauna, să ne dăruiască nouă mare milă.

Imnografie

Condacul Sfântului apostol Carp, unul din cei şaptezeci: Ca pe o stea prea luminoasă câştigându-te Biserica pe tine, apostole Carp, cu darea cea multă a minunilor tale pururea se luminează; mântuieşte pe cei ce cu credinţă cinstesc pomenirea ta.

Troparul Sfântului apostol Carp, unul din cei şaptezeci: Apostole Sfinte Carp, roagă pe milostivul Dumnezeu, ca să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre.

Sinaxar - Sfinții apostoli Carp și Alfeu (Cleopa din Emaus) - 26 mai:

https://www.trinitas.tv/sfintii-apostoli-carp-si-alfeu-26-mai/

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului apostol Carp, unul din cei şaptezeci

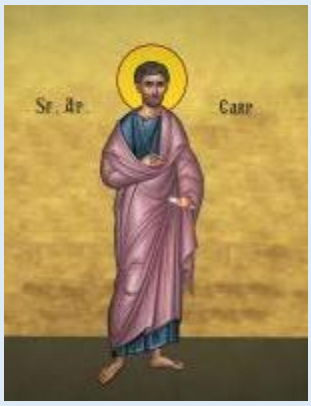

Sfântul apostol Carp a fost unul din cei şaptezeci de apostoli, următor şi slujitor al Sfântului apostol Pavel, fiindcă ducea scrisorile lui la cei ce le trimitea. El, nevoindu-se împreună cu dânsul multă vreme în propovăduirea cuvântului lui Hristos, a suferit multe ispite; apoi a fost pus de dânsul episcop în Veria Traciei.

El s-a mai ostenit cu propovăduirea cuvântului şi în Crit, unde a primit în casa sa pe Sfântul Dionisie Areopagitul.

El a văzut în vedenie pe Domnul arătându-i-se lui, pe când se ruga, ca să pedepsească pe cei doi păcătoşi; deci, l-a auzit pe Acela, zicându-i: "Bate-mă cât poţi, căci sunt gata iarăşi să mă răstignesc, pentru mărturisirea omenească".

Sfântul Dionisie mai mărturiseşte de Sfântul Carp şi aceasta: El nu începea a săvârşi Preacuratele şi de viaţă făcătoarele Taine, mai înainte până ce nu vedea din cer, arătându-i-se vreo vedenie dumnezeiască.

Fiind arhiereu în Veria, pe mulţi elini i-a întors de la închinarea de idoli la Hristos Dumnezeu.

Asemenea, pe iudei, mustrându-i, i-a învăţat să creadă că Hristos Cel răstignit de dânşii este Dumnezeu adevărat şi Făcătorul tuturor.

După aceea, a fost ucis cu sălbăticie şi cu nemilostivire de ceilalţi iudei ce nu crezuseră, dându-şi sfântul său suflet în mâinile Domnului.

Iar cinstitele lui moaşte s-au pus în aceeaşi cetate, de bărbaţi credincioşi şi temători de Dumnezeu. De la cuviincioasele lui moaşte se dau multe tămăduiri bolnavilor, întru slava lui Hristos, Dumnezeul nostru.

Notă - Despre vedenia Sfântului Carp, unde se aminteşte de cei doi păcătoşi, caută povestirea Sfântului Dionisie Ariopagitul de la trei octombrie; căci acolo o puteţi citi.

Vieţile Sfinţilor - Povestirea Sfântului Dionisie despre Sfântul Carp şi alţi doi păcătoşi (3 octombrie)

Marele Dionisie Areopagitul, scriind o scrisoare către monahul Demofil, care a izgonit un preot din biserică pentru că îi învăţa pe credincioşi blândeţea şi bunătatea, îi aduce aminte de un lucru ca acesta: fiind eu în Crit, m-a primit în casa sa fericitul Carp, ucenicul Sfântului Apostol Pavel, om cu multă bunătate, care, pentru multă luminare a minţii sale, era foarte lesnicios spre dumnezeiasca vedenie şi nu începea săvârşirea preacuratelor şi de viaţă făcătoarelor Taine mai înainte de a nu vedea din cer arătându-se vreo dumnezeiască vedenie.

Pe acest sfânt bărbat (precum singur mi-a istorisit) l-a necăjit unul dintre cei necredincioşi, iar pricina necazului a fost aceasta: acel necredincios a întors de la biserică pe un om credincios şi l-a dus la păgânătatea sa şi pentru aceasta fericitul Carp s-a mâhnit foarte tare.

El avea trebuinţă să fie răbdător cu cei căzuţi din credinţă şi să-i înveţe neîncetat cu cuvinte folositoare, iar pe cei necredincioşi să-i biruiască cu bunătatea sa. Şi pentru amândoi se rugă cu toată osârdia lui Dumnezeu, ca pe cel ce se abătuse de la dreapta credinţă iarăşi să-l întoarcă la Sfânta sa biserică, iar pe cel orbit cu necredinţă să-l lumineze cu lumina credinţei; însă nu ştiu cum, atunci (de vreme ce

mai înainte de acestea niciodată nu s-a arătat nerăbdător) s-a amărât foarte tare în sufletul său.

Căci, târziu, după ce s-a înserat şi se apropia miezul nopţii, s-a sculat ca să facă rugăciune, pentru că avea obiceiul ca întotdeauna la miezul nopţii să se scoale şi să se roage. Stând la rugăciune, foarte tare se mâhnea pentru cei doi oameni, de care s-a pomenit şi zicea în sine că nu este drept ca să vieţuiască pe pământ oamenii cei fără de lege, care se răzvrătesc împotriva căilor Domnului, care sunt drepte şi se rugă lui Dumnezeu să cadă peste dânşii foc din cer care să sfârşească cu ardere viaţa amândurora.

Când se rugă el cu tot dinadinsul, îndată s-a cutremurat casa în care stătea şi s-a desfăcut în două începând de la vârf, încât lui i se părea că stă afară şi o văpaie luminoasă de foc s-a coborât din cer înaintea lui şi uitându-se în sus, a văzut cerul deschis şi pe Iisus şezând; iar înaintea lui stăteau în chip omenesc mulţime nenumărată de îngeri. Şi se minuna fericitul Carp văzând în cer aceste minuni. Apoi, plecându-şi ochii în jos, a văzut pământul desfăcându-se şi o prăpastie adâncă şi întunecoasă se deschidea înaintea lui, iar la gura acelei prăpăstii stăteau cei doi oameni, asupra cărora se mâniase şi le cerea de la Dumnezeu pieirea.

Şi stăteau acei oameni cu umilinţă, cu mare frică şi cutremur, căci acum erau gata să cadă în prăpastie, iar în adâncul prăpastiei era un balaur care, trezindu-se, scrâşnea din dinţi. Erau acolo şi nişte bărbaţi care îi băteau, îi împingeau şi îi trăgeau pe cei doi spre acel înfricoşător balaur. Iar Carp, văzând pe cei ce l-au mâhnit pe el că erau gata să cadă în prăpastie şi să fie mâncaţi de balaur, se mângâia şi nu dorea atât să privească la cerul cel deschis şi la Iisus, care şedea acolo, cât la pieirea celor doi păcătoşi. Dar iarăşi se întrista şi se mâhnea că încă nu căzuseră şi din nou se ruga lui Dumnezeu ca să cadă şi să piară.

Apoi, abia şi-a ridicat ochii spre cer, ca şi mai înainte şi a văzut pe Iisus sculându-Se de pe cerescul Său scaun şi venind la acei oameni, care stăteau lângă gura prăpastiei şi le-a întins mâna Sa de ajutor. Iar îngerii, luând pe oamenii aceia, îi sprijineau de amândouă părţile şi îi întăreau, ca apoi să-i scoată din prăpastia aceea.

Şi a grăit ***Iisus*** către Carp: ***"Bate-mă pe Mine de acum, căci gata sunt, ca pentru mântuirea oamenilor iarăşi să fiu răstignit; căci Îmi este iubit acest lucru, numai oamenii de şi-ar urî păcatele lor; însă, vezi, oare mai plăcut este a vieţui cu balaurul în prăpastie, decât cu Dumnezeu şi cu îngerii Lui cei iubitori de oameni?"***

Această povestire a pus-o Sfântul Dionisie în scrisoarea sa către monahul Demofil, cel mai înainte pomenit şi nu numai pe el, dar şi pe noi ne învaţă să nu ne arătăm aspri asupra celor ce greşesc, ci mai ales să le dorim întoarcerea, iar nu pedeapsa; apoi să-i învăţăm pe ei cu dragoste şi cu răbdare şi să aşteptăm pocăinţa lor; trebuie a ne ruga cu tot dinadinsul pentru unii ca aceştia lui Dumnezeu, care nu voieşte moartea păcătoşilor, ca singur, cu a Sa bunătate, să-i întoarcă şi să-i miluiască, căci Domnul iubeşte pe cei drepţi şi pe cei păcătoşi miluieşte; căruia i se cuvine slava în veci. Amin.

În această zi mai facem şi pomenirea cuviosului părintelui nostru Ioan Hozevitul, episcopul Cezareei care, pentru Dumnezeu lăsându-şi scaunul său, s-a dus în pustie. Pe acesta, pe când mergea să cerceteze pe nişte fraţi cunoscuţi, l-a întâmpinat o femeie în cale şi, căzând la picioarele lui, l-a rugat să nu o ocolească, ci să intre în casa ei şi s-o sfinţească cu rugăciunea sa şi cu binecuvântare. Şi, înduplecîndu-se sfântul, a mers şi a intrat în casă şi îndată acea femeie desfrânată şi înşelătoare a încuiat uşa şi şi-a dezgolit trupul îndemnându-l pe cuvios la păcat. Iar el, smulgându-se din mâinile ei şi deschizând uşa, a fugit. După ce a făcut multe minuni, s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi mai facem şi pomenirea fericitului Isihie Horivitul, cel din linişte, care vieţuind mai întâi în nebăgare de seamă, a căzut într-o boală şi a murit, iar după un ceas iarăşi a înviat. Şi uşa chiliei sale închizîndu-şi-o a petrecut doisprezece ani în linişte, nevorbind nimic cu nici unul dintre fraţi şi multe lacrimi vărsând. Iar când era să se sfârşească, fraţii au sfărâmat uşa închisorii sale, au intrat şi l-au rugat mult pe el ca să le spună vreun cuvânt folositor. Dar el, numai aceasta le-a zis: "Iertaţi-mă! Fiecare gândind întotdeauna la moarte nu poate să greşească". Acestea zicându-le, a adormit în Domnul.

Sfântul apostol Carp - drumul spre sfințenie

Numit episcop de către Sfântul apostol Pavel, Sfântul Carp a fost unul dintre cei 70 de apostoli care au propovăduit Evanghelia, murind pentru dreapta credință.

***

Slujitor și ucenic al Sfântului apostol Pavel, ducând scrisorile sale la destinatari, a fost hirotonit episcop chiar de către acesta, pentru Veria Traciei.

Ajungând și în Creta pentru predicarea Evangheliei, Sfântul apostol Carp, fiind unul dintre cei 70 de apostoli, a avut șansa de a-l primi pe Sfântul Dionisie Areopagitul în casa lui și a fost descris de acesta din urmă ca fiind un om cu o minte curată, blând și smerit.

Arătându-i-se Domnul, Sfântul Carp aștepta mereu o încredințare de Sus, înainte de a sluji Sfânta Liturghie.

Mustrându-i pe cei care nu credeau în Dumnezeu, i-a convertit pe mulți la dreapta credință, motiv pentru care a fost omorât de iudei.

Pentru rugăciunea la sfintele sale moaște, mulți oameni s-au tămăduit de boli.

Sinaxar 26 mai

În această lună în ziua a douăzeci şi şasea, pomenirea Sfântului şi măritului apostol Carp, unul din cei şaptezeci de apostoli.

Acest mare apostol al Domnului, fiind pus la număr cu cei şaptezeci de apostoli şi ucenici, şi slujind marelui Pavel la propovăduire şi purtând duinnezeieştile Iui epistole către cei cărora erau trimise, a învăţat pe mulţi dintre păgâni a se închina şi a cinsti Sfânta Treime.

După aceea, luminându-i-se mintea prin dumnezeiască strălucire a Mângâietorului, pornind de la Răsărit ca o stea luminoasă, a luminat toată lumea cu dumnezeieştile învăţături, făcând în toate zilele multe şi mari minuni. Şi multe cetăţi şi popoare venind la credinţa în Hristos, şi despărţind cu botezul pe cei credincioşi din cei necredincioşi, a suferit din această pricină multe prigoniri şi scârbe, căci mergea cu bărbăţie şi cu osârdie spre cele cu osteneală nevoinţe ale luptei, neînfricoşându-se de mânia dregătorilor. Drept aceea, precum el a slăvit pe Dumnezeu în mădularele lui, aşa şi el a fost mărit de Dumnezeu.

Deci adormind somnul cel dulce, cu moaştele sale, face minuni în toate zilele, curăţind tot felul de boli şi gonind duhurile necurate.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului apostol Alfeu, unul din cei şaptezeci de apostoli.

Sfântul, slăvitul şi întru tot lăudatul apostol Alfeu se numără printre cei şaptezeci de apostoli. El este tatăl Sfântului apostol Iacov şi al Sfântului apostol Matei, doi din cei doisprezece mari apostoli. El s-a dus la Domnul în pace şi este prăznuit în 26 mai.

Sfântul Alfeu este menţionat în Evangheliile după Matei (10,3), Marcu (3,18) şi în Luca (6,15), dar şi în Faptele Apostolilor (1,13).

Tropar, glasul al 3-lea: Apostole Sfinte Alfeu, roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre.

Condac, glasul al 4-lea: Ca pe o stea luminoasă, Biserica totdeauna te-a agonisit pe tine, apostole Alfeu, cu minunile tale cele de multă dăruire luminându-se. Pentru aceea strigăm lui Hristos: Mântuieşte pe cei ce cu credinţă cinstesc pomenirea apostolului Tău, ca un milostiv.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Averchie şi Elena.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul mucenic Alexandru Tesaloniceanul, care a mărturisit în Smirna, la anul 1394 şi care de sabie s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol Carp

Sfântul apostol Carp era din Troada Asiei şi l-a găzduit pe Sfântul apostol Pavel în casa lui, devenindu-i ajutor în propovăduirea Evangheliei.

El este socotit între cei 70 de apostoli care au fost chemaţi de Mântuitorul Hristos să răspândească pretutindeni cuvântul Său.

Sfântul apostol Carp l-a însoţit pe Sfântul apostol Pavel într-una din călătoriile sale, iar acesta i-a lăsat spre păstrare un felon şi nişte cărţi, despre care apostolul neamurilor aminteşte în Epistola sa către Timotei, zicând: ***„Când vei veni, adu-mi felonul, pe care l-am lăsat în Troada, la Carp, precum şi cărţile, mai ales pergamentele” (2 Timotei 4, 13).***

Tradiţia ne spune că Sfântul Carp a păstorit ca episcop în cetatea Veria din Tracia, iar acolo pe mulţi păgâni i-a adus la credinţa creştină.

El s-a ostenit cu propovăduirea Evangheliei şi în insula Creta, unde a primit în casa lui pe Sfântul Dionisie Areopagitul, care spunea că Sfântul Carp nu începea Sfânta Liturghie până nu vedea un semn dumnezeiesc din cer. Neîndoielnic este faptul că a propovăduit credinţa cea nouă, a creştinilor, neînfricat şi fără odihnă.

A fost ucis de iudei şi aşa şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul apostol Carp şi Alfeu; Sfinții mucenici Averchie și Elena

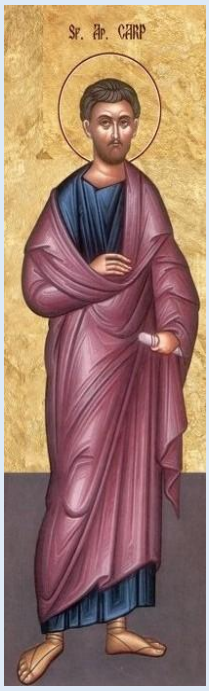

Sfântul apostol Carp († 66) era originar din Troa a fost unul din cei șaptezeci de apostoli, ucenic și slujitor al Sfântului apostol Pavel.

Acesta a scris despre el în epistola a II-a către Timotei (IV, 13). Marele apostol lăsase la el o manta, câteva cărți și niște pergamente pentru care îl roagă pe Timotei să i le aducă la Roma.

Sfântul apostol Carp a fost pus de Sfântul Pavel episcop în Veria (Turcia). Mulți elini și iudei din Veria au primit botezul prin propovăduirea și mâinile lui.

În anul 66, cei rămași în păgânism și în legea mozaică s-au ridicat împotriva lui și l-au ucis. A fost îngropat în aceeași cetate.

Carp a propovăduit și în insula Creta (Marea Mediterană). Acolo a primit în locuința sa pe Sfântul Dionisie Areopagitul. Acesta se încreștinase în urma cuvântării Sfântului apostol Pavel, ținută în Areopagul din Atena (Fapte XVII, 34).

***

Tot astăzi, Biserica face pomenirea Sfântului apostol Alfeu, din cei șaptezeci de apostoli și a Sfinților mucenici Averchie și Elena.

Proloage - Pomenirea Sfântului apostol Carp, unul din cei şaptezeci († 66)

Luna mai în 26 de zile: Pomenirea Sfântului apostol Carp, unul din cei şaptezeci († 66)

Sfântul Carp era unul din cei şaptezeci de apostoli, despre care vorbeşte Evanghelia Sfântului Luca şi a fost slujitor şi ucenic al Sfântului apostol Pavel, ca unul care ducea scrisorile lui, celor cărora le erau trimise. Şi era, de loc, din Troada Asiei.

Aceşti 70 de apostoli au fost chemaţi, de Mântuitorul, ca să răspândească pretutindeni cuvântul Său, şi îi trimitea înaintea Sa, doi câte doi, pe oriunde avea El să meargă. Dar, puţine ştiri, despre lupta propovăduirii lor, au străbătut veacurile, până în zilele noastre. Cumplitele prigoniri, pe care le-au îndurat creştinii din partea împăraţilor păgâni, n-au îngăduit să se păstreze ştiri şi istorisiri, mai bogate, despre ostenelile şi jertfa lor.

Tot ce ştim despre Sfântul Carp sunt cele câteva cuvinte ce le scrie Sfântul Pavel, în una din epistolele sale. Aşa, aflăm că Sfântul Carp a slujit marelui apostol, ajutându-l la mântuitoarea răspândire a Evangheliei, şi, anume, că el a găzduit, o vreme, pe Sfântul Pavel, în una din călătoriile lui. Cu acest prilej, apostolul Pavel i-a lăsat, spre păstrare, un felon şi nişte cărţi, despre care marele apostol, însuşi, aminteşte în Epistola sa, către Timotei, zicând: ***"Când vei veni, adu-mi felonul, pe***

care l-am lăsat în Troada, la Carp, percum şi cărţile, mai ales pergamentele" (II Timotei 4,13).

Tradiţia a păstrat ştirea că Sfântul Carp ar fi păstorit, ca episcop, în cetatea Veria, din Tracia, în care vrednicie, pe mulţi păgâni i-a întors, de la închinarea la idoli, la Hristos, Dumnezeu.

El s-ar fi ostenit cu propovăduirea cuvântului şi în insula Creta, unde ar fi primit, în casa sa, pe Sfântul Dionisie Areopagitul, care, la rândul său, mărturiseşte că Sfântul Carp nu începea a săvârşi Liturghia, până nu vedea un semn dumnezeiesc din cer.

Neîndoielnic este faptul că a propovăduit credinţa cea nouă a creştinilor, fără odihnă şi neînfricat, despărţind prin Sfântul Botez pe credincioşi de cei necredincioşi. Asemenea, şi pe iudei i-a învăţat, să creadă, că Hristos Cel răstignit este Dumnezeu adevărat şi Făcătorul tuturor.

Dar, după aceasta, a fost ucis cu nemilostivire de cei care nu crezuseră. Şi aşa şi-a dat sufletul în mâinile Domnului său.

Întru această zi, cuvânt despre cum scoate diavolul pe oameni din biserică, înainte de sfârşitul slujbei

A fost un stareţ, mai înainte văzător, cu duhul, în mănăstirea Pecersca, anume Matei. Iar, odată, stând el în biserică, la locul său, şi ridicându-şi ochii, privea către fraţii, care stăteau la cântare în biserică, de amândouă părţile. Şi a văzut pe dracul, umblând şi dând târcoale, îmbrăcat în chip lumesc, şi, purtând în poale nişte scai, umbla de jur împrejur pe lângă fraţi, luând scai din poale şi aruncând la fiecare din ei. Şi dacă se lipea scaiul de vreunul din fraţii cei ce cântau, atunci, după puţin, acela se slăbea cu mintea şi, găsindu-şi oarecare pricini, ieşea din biserică la chilie şi dormea. Iar, dacă nu se lipea de cineva scaiul, acela stătea întemeiat la cântare, până ce se sfârşea Utrenia şi, atunci, ieşea din biserică, la chilia sa. Deci, aceasta, văzând-o, stareţul acela, a spus-o fraţilor. Iar ei, după ce au auzit aceasta s-au întărit cu gândul şi nu ieşeau din biserică înainte de sfârşit.

Întru această zi, cuvânt din Pateric

S-au dus odinioară trei fraţi la seceriş şi şi-au luat, fiecare câte şasezeci de măsuri de arătură. Iar unul dintr-înşii s-a îmbolnăvit, în ziua dintâi, în chilia sa.

A zis unul din cei doi, către celălalt: "Iată, frate, vezi că s-a îmbolnăvit fratele nostru; sileşte-ţi, dar, puţin gândul, şi cu puţin, şi credem că, prin rugăciunile lui, vom secera şi locul lui."

Deci, după ce s-a sfârşit lucrul, vrând să meargă şi să-şi ia plată, chemau şi pe fratele, zicând: "Vino, ia-ţi plata ta, frate."

Iar el a zis: "Ce plată să iau, nesecerând?"

Iar ei au zis: "Cu rugăciunile tale s-a făcut secerişul tău; deci, vino, ia-ţi plata ta." Iar el nu se învoia. Deci, multă împotrivire făcându-se între ei, s-au dus să se judece, la un bătrân.

Şi i-a zis lui fratele: "Părinte, am mers câte trei să secerăm şi, în ziua cea dintâi, m-am îmbolnăvit şi m-am întors la chilia mea şi mă silesc fraţii pe mine, care, nici măcar un ceas nu am secerat, să iau plata pentru secerişul, pe care ei l-au secerat, în locul meu."

Şi au zis aceia: "Părinte, câte trei am luat şasezeci de măsuri de arătură să le secerăm. Şi, dacă am fi fost toţi trei, nu am fi putut să le săvârşim, dar, cu rugăciunile fratelui, degrabă am săvârşit secerişul. Şi îi zicem lui: "Ia-ţi plata ta, şi el nu voieşte."

Iar bătrânul, auzind, s-a minunat. Şi a zis fratelui celui ce era împreună cu ei: "Loveşte în toacă, să se adune toţi fraţii."

Iar, după ce au venit toţi, a zis lor bătrânul: "Veniţi, fraţilor, auziţi astăzi judecata dreaptă." Şi le-a spus lor toate.

Iar ei au hotărât pe frate să-şi ia plata sa şi să facă cu ea ce va voi. Şi s-a dus fratele îndreptat la chilia sa.

Întru această zi, cuvânt al prea cuviosului părintelui nostru Efrem Sirul, despre smerita cugetare

"Iubite, dacă vreodată gânduri spurcate ar tulbura mintea ta, să nu deznădăjduieşti, ci adu-ţi aminte de îndurările lui Dumnezeu. Că un căpitan de corabie nu e mustrat pentru că a lăsat valurile să lovească în corabia sa, ci pentru că s-a lenevit şi nu s-a luptat împotriva valurilor şi n-a scăpat la limanul ce stă înaintea sa. Iar îndurările lui Dumnezeu sunt limanul acesta. Că, dacă vrăjmaşul ridică împotriva noastră

tulburare de gânduri necurate, pe care ne este ruşine a le pomeni şi ne zice: "Ai pierit, nu mai este, pentru tine, nici o nădejde de mântuire, vrând să ne cufunde întru deznădăjduire, tu să nu te încrezi în cele zise de el, ca să nu-ţi sperii sufletul. Ci, cu cât el îngreuiază, cu deznădejdea, sufletul tău, cu atât noi să-l uşurăm, cu nădejdea celor ce vor să fie, aducându-ne aminte de îndurările lui Dumnezeu."

Deci, când zic ei către noi: "Ai pierit, nu mai poţi să te mântuieşti, noi să zicem către ei: "Având pe Dumnezeu îndurat şi îndelung răbdător, nu vom deznădăjdui de a noastră mântuire; că Cel ce a zis: "Nu numai de şapte ori a ierta aproapelui, ci de şaptezeci de ori câte şapte, Acela, cu mult mai mult, va lăsa păcatele celor ce aşteaptă mântuirea Lui.

Deci, căzând ei în această parte, în altă parte aleargă, zicând: "Îndurat şi mult-milostiv, mult răbdător fiind Dumnezeu, Care iartă păcatele, pentru ce nu vă îndulciţi, mai mult, din dulceţile lumii, că, după aceea, vă veţi pocăi?"

Să zicem şi noi către ei: "Ceea ce am făcut, am făcut. Iar acum, fiindcă Scriptura mărturiseşte că este ceasul cel mai de pe urmă, să luăm aminte la acest ceas, să nu ne lenevim de mântuirea noastră, şi nimic rău să nu mai facem înaintea Domnului. Că te-ai asemănat unui bărbat ce stă sub un copac şi când s-au adunat asupra lui fiarele cele sălbatice, el se suie sus şi fiarele nu-l ating pe el. Socoteşte, dar, copac, frica de Dumnezeu, şi-ţi va fi darul ajutător ţie, în toate căile în care vei merge, şi vei surpa pe vrăjmaşii tăi, dedesubtul tău."

Aşa se cade a călători credincioşii întru această viaţă. Dacă s-ar întâmpla nouă bucurie, ori sporire, ori daruri, să socotim că, nu departe, stă întristarea, iar, când ar veni asupra noastră întristarea, să aşteptăm bucuria, care este aproape de noi.

Să luăm pildă pe cei ce călătoresc pe mare, că aceştia, când se ridică asupra lor vânt şi furtună cumplită, nu deznădăjduiesc de a lor mântuire, ci se împotrivesc valurilor, buna alinare aşteptând. Iar, când se împărtăşesc de linişte, vifor aşteaptă. Pentru aceea stau de veghe totdeauna, ca nu cumva, năpraznic, ridicare de vânt făcându-se, să-i afle pe dânşii negătiţi şi să-i răstoarne pe ei în mare. Aşa se cade, ca şi noi să luăm aminte la amândouă. Că ceea ce se aşteaptă, de va veni, nu înspăimântă pe cel ce o aşteaptă, că nu-l află nepregătit. Deci, când se întâmplă nouă necaz sau strâmtorare, ajutor să aşteptăm de la Dumnezeu, ajutor care se va face nouă, ca nu cumva, zăbovind necazul, să ne pricinuiască nouă moarte, ca şi când nu ar fi nădejde de mântuire pentru noi. Asemenea, şi când se face nouă bucurie, necaz să aşteptăm, ca nu, prin bucuria cea multă, să uităm plânsul."

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida (26 mai)

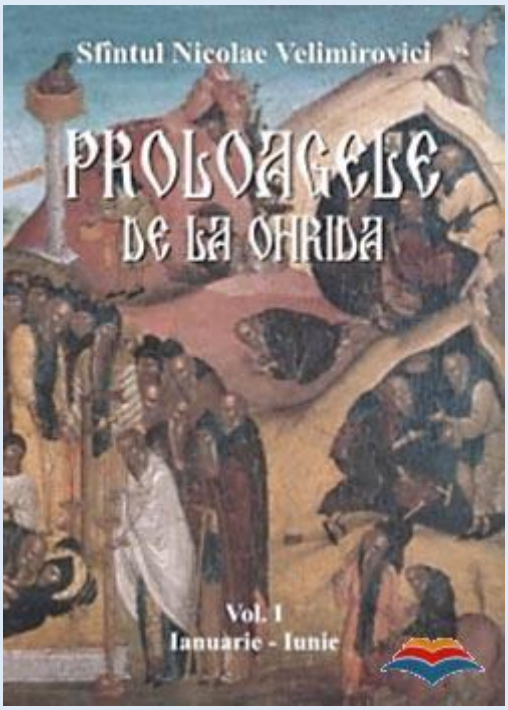

Pomenirea Sfântului apostol şi mucenic Carp

Carp a fost unul dintre cei şaptezeci de apostoli. El i-a urmat apostolului Pavel şi a fost ucenic al său. Sfântul apostol Pavel 1-a hirtotonit pe Carp, episcop al Varnei din Tracia.

Sfântul apostol Carp a mai predicat Evanghelia şi în Creta, unde 1-a primit pe Sfântul Dionisie Areopagitul în casa lui. Sfântul Dionisie dă mărturie că apostolul Carp era un om de o mare curăţie a minţii, foarte blând, nevinovat şi smerit; că lui însuşi Domnul i S-a înfăţişat înainte, înconjurat de îngerii Lui şi că el niciodată nu începea să slujească Sfânta Liturghie până ce nu era încredinţat mai întâi de o vedere de sus.

Suportând multe prigoane şi chinuri pentru numele lui Hristos, el la urmă a luat bătăi sălbatice de la iudei şi a fost omorât.

Sufletul lui s-a strămutat la împărăţia lui Dumnezeu, spre a se bucura acolo veşnic, bucurându-se de slava cea cerească a Stăpânului.

Pomenirea Sfântului apostol Alfeu

Alfeu a fost tatăl a doi dintre cei doisprezece apostoli mari: al lui Iacov, fiul lui Alfeu şi al lui Matei, evanghelistul. El şi-a încheiat cu pace alergarea pământească.

Pomenirea Sfântului cuvios Ioan din Psihaita

În vârstă tânără fiind, el s-a retras din lume şi a mers la Lavra Psihaita din Constantinopole. Acolo, timp de mulţi ani, el a vieţuit întru toate nevoinţele monahiceşti pentru dragostea lui Hristos.

Datorită marii cinstiri pe care o aducea Sfintelor Icoane, el a luat surghiun în veacul al optulea.

Pomenirea Sfântului Alexandru din Tesalonic, noul mucenic

Acest mucenic al lui Hristos s-a născut la Tesalonic în vremea când oraşul se afla sub sălbatica tiranie turcească. Tânăr fiind el, turcii 1-au înşelat şi Alexandru s-a făcut musulman. La început pe el nu-1 mustra deloc conştiinţa din această pricină şi de aceea el mergea adesea în pelerinaje cu alţi musulmani, făcându-se derviş. Dar, trăind ca un derviş la Tesalonic, el a început să se pocăiască cu amar.

În timpul pocăinţei lui, îi veni gândul că nu-şi va putea cu nimic spăla păcatul căderii de la Hristos decât cu însuşi sângele lui. De aceea, întru pocăinţa şi hotărârea lui de a muri pentru Hristos, el a ieşit şi a mărturisit cu glas mare înaintea turcilor că este creştin.

Aceştia 1-au aruncat în temniţă şi 1-au supus la tot felul de chinuri, dar Alexandru nu făcea decât să strige tare, mereu: „Creştin m-am născut, creştin voi muri!"

La urmă turcii 1-au osândit la moarte, lucru pe care auzindu-1 Alexandru în pocăinţa lui, s-a bucurat cu bucurie mare. El a cunoscut din venirea acestei osânde că Dumnezeu i-a iertat păcatul şi că îi primeşte jertfa.

Alexandru a fost decapitat la Smirna, în anul 1794 şi s-a proslăvit şi în Biserica cea cerească şi în cea de pe pământ.

Cântare de laudă la Sfinţii apostoli

Sfinţii apostoli, obştea cea mică,

Cu lumină cerească toată lumea
O au luminat.

De ale Duhului aripi purtaţi ei au cutreierat lumea,
Pe lume cu-ale Duhului aripi înaripând.

Ei au mers în palate, în colibe, în munţi şi în peşteri,
Ei s-au nevoit pe cale şi au străbătut mări.
Lor fiece zi le era o nouă suferinţă şi luptă.
Dând război lumii, cu ea se războiau
Fără să se plângă, fără părere de rău.

Fiece zi era mereu o alta,
Ei însă mereu aceiaşi:
La Hristos le era gândul, la Hristos privirea.

Ce zi aveau să aibă pe ei nu-i tulbura,
De-şi vor petrece noaptea în temniţă sau palat.
Sârguinţa lor era pe Hristos în ei înşişi să poarte,
Şi-ntr-al Lui ajutor pământului să vestească.

De hrană aveau sau nu, lor le era tot una;
Sârguinţa lor era credinţa să strălucе
Peste faţa întregului pământ.
Cinstiri sau loviri, lor le erau tot una;
Ei numai sârguiau pe Hristos a-L proslăvi în lume.

Îngeri cu aripi deasupra capetelor lor mergeau,
Şi se bucurau întru ei
Ca întru ai lor fraţi.

Sfinţii apostoli, fii ai lui Dumnezeu,
Ai Bisericii stâlpi şi temelie,
Ei chiar şi azi lucrează şi Biserica zidesc,
Deşi ca sorii strălucesc în Ceruri.

Cugetare

Nu trebuie să dorim moartea păcătosului ci întoarcerea lui. Nimic nu-L întristează mai mult pe Domnul, care pe Cruce a luat moarte pentru păcătoşi, decât să ne ru-

găm Lui ca să moară păcătoşii, ca să-i ia dintre noi pe cei care ne smintesc şi ne fac tulburare de moarte.

S-a întâmplat odată că apostolul Carp şi-a pierdut răbdarea şi a început să se roage lui Dumnezeu ca să-i ia de pe pământ pe doi păcătoşi: unul păgân, iar celălalt un creştin căzut de la dreapta credinţă.

Atunci Domnul Hristos însuşi a venit înaintea lui Carp şi i-a zis: „Loveşte-Mă; căci gata sunt Eu să Mă răstignesc din nou pentru mântuirea lumii."

Sfântul Carp a descoperit acestea Sfântului Dionisie Areopagitul, care le-a scris pe hârtie drept aducere aminte pentru toţi cei din Biserică şi spre povăţuire a lor să se roage spre iertarea, întoarcerea şi mântuirea păcătoşilor, iar nu spre pieirea lor, căci Domnul nu vrea să piară cineva, ci toţi să vină la pocăinţă (II Petru 3: 9).

Luare aminte

Să luăm aminte la harul Duhului Sfânt Dumnezeu de la Sfânta Taină a împărtăşirii:

- *La cum harul dă viaţă pâinii şi vinului;*
- *La cum el le preface pe ele în însuşi Trupul şi însuşi Sângele Domnului.*

Predică despre harul lui Dumnezeu

Îţi este de ajuns harul Meu (II Corinteni 12: 9).

Domnul nu i-a scutit nici măcar pe apostolii lui de ispitiri şi scârbe. De aceea le-a şi dat harul!

Când însuşi satan a început să-1 tulbure şi să-1 necăjească pe apostolul Pavel, Pavel s-a rugat lui Dumnezeu ca să-1 depărteze pe satan de la el. Dar la acestea Domnul i-a răspuns: *îţi este de ajuns harul Meu!* Adică, de vrei să i te împotriveşti lui satan, harul Meu iţi este de ajuns ca să rabzi războiul acesta.

Dacă vrei să te baţi cu satan, din nou harul Meu iţi ajunge ţie pentru aceasta. Dacă vrei să birui pe satan, iară şi iară îţi este de ajuns ţie harul Meu pentru aceasta.

Harul este arma armelor care cuprinde toate armele. Harul este mai tare decât orice împotrivire, decât toate asalturile, decât toate puterile întunericului. Harul este de nebiruit şi biruitor.

Fraţilor, de aceea trebuie să ne rugăm noi Domnului ca să ne dea harul Lui Atotputernic. Harul înseamnă Dumnezeu înlăuntrul nostru. Harul înseamnă împărăţia lui Dumnezeu înlăuntrul nostru. Când harul lui Dumnezeu este înlăuntrul nostru, aunci înlăuntrul nostru străluceşte lumina zilei. Iar ziua înseamnă lumină, cunoaştere şi neînfricare.

Fraţilor, aici pe pământ noi nici nu avem cum să cerem o binefacere mai mare de la Dumnezeu decât harul Lui. Căci şi de am primi întreaga lume în dar, darul acesta ar fi mai puţin decât harul lui Dumnezeu.

O, Vistieriile al tuturor bunătăţilor Doamne, Izvor nesecat al atotputernicului har, stropeşte în inimile noastre roua harului Tău, ca să putem plânge oribila noastră nerecunoştinţă înaintea bunătăţii Tale celei fără de sfârşit, Căci noi Ţie îţi mulţumim şi pe Tine Te slăvim în veci. Amin.

Blestemul cel nesocotit şi chemarea celui rău

"Şi au iubit blestemul, şi-i va veni lui, Şi nu au voit blagoslovenia şi se va depărta de dânsul". (Psalmul 108)

Sfântul Macarie Egipteanul spune că oastea demonilor este alcătuită din două cete mari:
I. Una este ceata vrăjmaşilor cari luptă pe oameni cu patimile şi cu poftele cele rele şi
II. Alta este ceata "boierilor" cari aruncă pe oameni în tot felul de eresuri, în blestemuri, hule şi înşelăciuni.

Mulţi dintre creştini au obiceiul să blesteme pe alţi la mânie sau să se blesteme pe ei singuri. Socotind noi mai bine, vom vedea că cele mai multe blestemuri sunt hule. La fel şi înjurăturile sunt hule. Deşi nu sunt toate hule împotriva Duhului Sfânt, dar nu sunt scutite de osândă. ***Orice cuvânt greu, care se atinge de numele lui Dumnezeu, de lucrurile cele sfinte sau de mântuirea sufletului este socotită ca o hulă împotriva Duhului Sfânt. Iar hula este un păcat de moarte.***

Poate unii nu hulesc pe Dumnezeu şi nici lucrurile sfinte, dar au obiceiul să cheme pe vrăjmaşul diavol, ca să-l ia pe cutare sau cutare (atunci când se mânie).

Ei nu socot aceasta un păcat, ci dimpotrivă, mulţi o folosesc în chip de glumă.

Dar oare vrăjitorii cei lepădaţi de Dumnezeu nu fac şi ei la fel? Căci doară şi ei cheamă îngerii întunericului ca să le împlinească voile lor şi nu cheamă niciodată pe Dumnezeu.

O, iubite frate creştine, oare îţi dai seama că chemând tu pe "cel rău" spre răzbunare (împotriva fratelui tău) prin aceasta nesocoteşti pe Dumnezeu şi faci mare bucurie vrăjmaşului celui nevăzut.

Se bucură vicleanul când îl pomeneşti la mânie, iar răzbunarea pe care o ceri de la el, o socoteşte ca o mare cinste. Flutură din coadă urâtul, când vede că tu la mânie nu-l treci cu vederea, ci îl chemi în ajutor.

Sfântul Pavel ne învaţă, zicând: ***"Pomeneşte pe Iisus Hristos!"***, iar tu când te mânii pomeneşti pe vrăjmaşul (cerând să-ţi facă răzbunare).

În altă parte Sfântul apostol Pavel ne porunceşte zicând: ***"Binecuvântaţi şi nu blestemaţi!"*** (Vezi Romani 12, 14), iar Domnul la Sfânta Evanghelie ne învaţă nu numai ca să nu blestemăm, ci chiar să binecuvântăm pe cei ce ne blestemă pe noi.

Ca să înţelegeţi cât de urât este blestemul înaintea lui Dumnezeu, voi aduce de faţă povestirea înfricoşată, care se cuprinde în Scrisoarea sfinţitului mucenic Dionisie Areopagitul, trimisă către fericitul Dimofil.

Sfântul Dionisie Areopagitul a trăit în vremea Sfinţilor apostoli, a fost răpit pe nori de la Atena, la Ghetsimani, pentru a fi de faţă la înmormântarea Maicii Domnului. S-a săvârşit ca mucenic la anul 96 în cetatea Parisului (care se chema Luteţia pe vremea aceea).

În scrisoarea lui către Dimofil, spune că mergând el, odată, în insula Creta, a fost găzduit de Sfântul apostol Carp (unul din cei 70 de apostoli).

Acesta i-a povestit cum a avut el o mare supărare, din cauza unui elin (adică necredincios), care înşelase pe un creştin ca să-şi lepede Sfânta credinţă şi să primească înşelăciune idolească.

Atunci dumnezeiescul Carp, fiind copleşit de multă întristare nu şi-a dat bine seama ce face. Căci el, în loc să se roage lui Dumnezeu pentru întoarcerea celui pierdut, precum şi pentru luminarea păgânului, s-a lăsat biruit de mânie şi de

amărăciune împotriva acestor doi ticăloşi. Fiind seară, a adormit sfântul cu duhul tulburat şi cu inima plină de mânie. La miezul nopţii s-a sculat la rugăciune ca de obicei. În vremea rugăciunii avea inima amărâtă de întristare, ceea ce nu se cuvenea unui slujitor şi ucenic al lui Hristos.

În starea aceasta de turburare zicea în mintea lui că nu merită să mai trăiască acei oameni fără Dumnezeu, care duc în rătăcire pe alţii. Cugetând el acestea, se ruga lui Dumnezeu ca să-i lovească cu trăznet pe amândoi ticăloşii.

Îndată ce a cugetat aceasta, i se părea că se cutremură locul unde se afla, iar cerul s-a deschis. Prin o deschizătură a cerului a văzut pe Domnul nostru Iisus Hristos împreună cu negrăită mulţime de îngeri, cari erau în chip de oameni.

Văzând aceasta, fericitul Carp, se mira foarte mult şi uitându-se apoi în jos, a văzut temelia casei desfăcută în două şi s-a arătat acolo o prăpastie adâncă şi prea întunecoasă. Iar la marginea prăpastiei a văzut pe cei doi oameni pe care îi blestemase, fiind cuprinşi de frică şi cutremur mare. De frica lor cea mare le tremurau picioarele şi neputând a se stăpâni, erau gata să cadă în prăpastie. Din fundul gropii vedea fericitul Carp cum se ridicau şerpii, cari se agăţau de picioarele lor. Acum îi vedea că fluieră, acum îi vedea cum îi muşcă de picioare, trăgându-i în groapă. Deci se vedeau sărmanii că sunt gata să cadă de silă în prăpastie.

În vremea aceasta fericitul Carp nu mai vroia ca să privească în sus, către Domnul, ci se necăjea cu mintea pentru ce nu cad mai repede în prăpastie ticăloşii aceia. Căuta chiar de multe ori ca să-i împingă singur în groapă. Dar neputând să-i arunce, se întrista şi blestema.

La urmă s-a uitat în sus şi a văzut ca şi mai înainte cerurile deschise, iar pe Domnul L-a văzut cum I s-a făcut milă de cei doi osândiţi, cari se primejduiau şi sculându-se Domnul de pe tronul Său, s-a apropiat de ei şi le întindea mâna ca să-i scape. Împreună cu Domnul se sârguiau şi Sfinţii Îngeri ca să scape din primejdie pe cei doi oameni.

Cum şedea Domnul cu mâna întinsă spre oameni, a rostit către fericitul Carp aceste cuvinte: "Loveşte-Mă acum pe mine, că iarăşi Eu sunt gata ca să pătimesc de multe ori pentru mântuirea oamenilor. Şi plăcut îmi este ca să pătimesc iarăşi şi să mor pentru aceştia, ca să nu se osândească, chiar dacă alţi oameni nu sunt vinovaţi (ca să mă răstignesc pentru ei). Însă gândeşte-te bine dacă îţi convine oare şi ţie ca să schimbi prietenia cea cu Dumnezeu şi cu Îngerii

cei buni şi să primeşti în schimb pe cea de-a pururea prietenie cu şerpii şi cu demonii!” (Vezi Sinaxarul cel mare, la 3 Octombrie, Viaţa Sfântului sfinţit Dionisie Areopagitul).

Atunci a cunoscut Sfântul Carp că nu este plăcută lui Dumnezeu mânia cea fără socoteală.

Vedenia aceasta a Sfântului Carp este şi pentru noi ca o lecţie, în vreme când ne luptă gândul ca să blestemăm.

Sfântul apostol Carp a blestemat pe cei doi necredincioşi, din râvna lui cea mare pentru Sfânta credinţă, dar cu toate acestea vedem că Domnul s-a scârbit şi l-a mustrat.

Iar tu, creştine, când rosteşti blesteme asupra fratelui celui de o credinţă cu tine, pentru lucruri trecătoare (iar nu râvnă pentru credinţă), oare ce fel de răspuns vei da înaintea lui Dumnezeu?

“Binecuvântaţi şi nu blestemaţi!” strigă mereu Sfântul apostol Pavel, iar tu pentru toată nimica arunci blesteme asupra fratelui tău? Nu te gândeşti că pe acela pe care tu îl dai răului sau morţii, pe acela l-a răscumpărat Domnul cu Patima Sa, scoţându-l din ghiarele morţii şi din robia celui rău?

În toată viaţa Lui de pe pământ, Domnul niciodată n-a blestemat pe cineva, deşi toată viaţa a fost prigonit şi defăimat de către necredincioşii jidovi. A blestemat numai pe smochinul cel neroditor, care închipuia nerodirea neamului evreiesc. Aceasta a vrut să arate sfârşitul Legi celei vechi, care n-a putut aduce pe om la mântuire.

Apoi să ne gândim câte necazuri şi câte piedici au întâmpinat Sfinţii apostoli din partea păgânilor, dar ei niciodată n-au blestemat.

Când Sfântul Arhanghel Mihail avea pricire cu diavolul pentru trupul Sfântului prooroc Moise, n-a îndrăznit ca să rostească blestem împotriva celui rău, care se împotrivea poruncii lui Dumnezeu, ci a zis numai atâta: “Domnul să te certe pe tine, diavole!”.

Trebuie însă să ştim că blestemul şi anatema pot să fie folosite numai în cazurile cele mai grele, când se primejduieşte Sfânta şi dreapta credinţă. Dar şi atunci ele sunt ca nişte arme pentru păstorii Bisericii, iar nu pentru cei de rând.

Blestemul şi anatema nu se cuvine nicidecum a le rosti în chip de mare răzbunare pentru lucruri trecătoare sau pentru ambiţiile noastre (cum am văzut că fac unii clerici nepricepuţi, ba chiar şi unii dintre monahi).

De aceea să fie ştiut, că atunci când se rostesc fără socoteală, ele se întorc în capul celui care le-a rostit, ca o pasăre de pradă, care neaflând vânat, se întoarce la cuibul său.

Înţeleptul Solomon zice la Pildele sale: "Precum gadina (pasăre mare de pradă) zboară fără oprire, tot aşa şi blestemul cel nesocotit nu cade pe capul nimănui".

Prin această pildă înţeleptul Solomon ne face să înţelegem că blestemul cel nedrept (adică fără socoteală) nu se atinge de nimeni, ci zboară ca o pasăre după vânat. Iar dacă nu are vânat, pasărea se întoarce iar la cuibul său. Tot aşa şi blestemul dacă este nesocotit nu se lipeşte de nimeni, ci se întoarce pe capul celui ce l-a rostit.

Un oarecare creştin sărac de bunătăţile cele trecătoare, dar bogat în fapte bune, mergând odată pe drum, din nebăgare de seamă, s-a lovit cu piciorul de o piatră. Fiind desculţ, lovitura i-a făcut multă durere, iar el - ca un om necăjit - slăbănogindu-se, a zis către piatră: "De bună seamă că diavolul te-a pus aici în mijlocul drumului; iar nicidecum omul!".

Îndată ce a rostit această hulă, a fost pedepsit de Milostivul Dumnezeu, în chip minunat, după cum se obişnuieşte să pedepsească totdeauna pe cei îmbunătăţiţi, în viaţa aceasta, ca să nu se păgubească sufletele lor. Deci i s-a părut omului în clipa aceeacă i-a turnat cineva un cazan cu apă clocotită în cap şi din aceasta a simţit atâta durere, încât a rămas orb şi fără simţire. Atunci l-au ridicat nişte trecători şi l-au dus acasă. Acolo a zăcut pe pat multă vreme, fiind paralizat de la mijloc în jos, iar cealaltă parte a trupului era acoperită de răni putrede. Nimeni nu se putea apropia de el, decât numai cei cari îngrijeau de el.

A zăcut aşa multă vreme, chinuindu-se fără să rostească vreodată un cuvânt greu sau nepotrivit, ci mulţumea lui Dumnezeu totdeauna zicând: "Pe cei cari îi iubeşte Dumnezeu, pe aceia îi şi ceartă" şi altele asemenea, cu multă răbdare şi îngăduială. Pentru răbdarea şi pentru credinţa lui cea mare a fost vindecat prin minune de PreaSfânta Născătoare de Dumnezeu.

***

În cartea Sfântului Grigorie Dialogul se spune despre un boier mare din Roma, care avea un singur copil.

Din multa dragoste ce o avea către el, nu se îndura ca să-l certe pentru obrăznicîile lui, ci îl răbda aşa, cu neorânduială.

Pe lângă alte năravuri rele, copilul s-a deprins ca să blesteme, fără să primească vreo pedeapsă de la nepriceputul lui părinte.

Într-o zi pe când îl ţinea în braţele sale, i-a venit copilului o frică mare şi a strigat: "Ascunde-mă tată că iată nişte negri vreau să mă apuce!" Aceasta-i zicea copilul pentru demonii pe care îi vede lângă el. Şi în spaima lui cea mare a început iar să blesteme, după cum era obişnuit. Atunci, numaidecât, odată cu blestemul, a slobozit Dumnezeu ca să fie răpit sufletul lui de către demoni.

***

De asemenea, mai scrie despre un alt copil, care avea năravul să blesteme, ticălosul. Într-o zi când se juca cu alţi copii, a blestemat numele lui Dumnezeu şi în clipa aceea l-au răpit demonii cu trupul în iad şi nu s-a mai arătat şi nici nu s-a mai auzit de el.

Deci, dacă Dumnezeu pedepseşte atât de aspru pe nişte prunci (cari pentru prostia lor nu au atâta vină), oare cu cât mai mult se vor osândi cei cari sunt în vârstă şi mai ales cei cari poartă chipul călugăresc?

(Sursa: Sfatul Ioan Iacob Hozevitul, Din Ierihon catre Sion)

Vedenie exemplificatoare despre mânie și repercusiunile acesteia

„Loveşte-Mă acum pe Mine, că iarăşi Eu sunt gata ca să pătimesc de multe ori pentru mântuirea oamenilor. Şi plăcut îmi este ca să pătimesc iarăşi şi să mor pentru aceştia, ca să nu se osândească, chiar dacă alţi oameni nu sunt vinovaţi (ca să mă răstignesc pentru ei). Însă, gândeşte-te bine, dacă îţi convine oare şi ţie ca să schimbi prietenia cea cu Dumnezeu şi cu îngerii cei buni şi să primeşti în schimb pe cea de-a pururea prietenie cu şerpii şi cu demonii!”

***

Ca să înţelegeţi mai bine cât de urât este blestemul înaintea lui Dumnezeu, voi aduce de faţă o povestire înfricoşată, care se cuprinde în Scrisoarea sfinţitului mucenic Dionisie Areopagitul, trimisă către fericitul Dimofil.

Sfântul Dionisie Areopagitul a trăit în vremea Sfinţilor apostoli, a fost răpit pe nori de la Atena, la Ghetsimani, pentru a fi de faţă la înmormântarea Maicii Domnului. S-a săvârşit ca mucenic la anul 96 în cetatea Parisului (care se chema Luteţia) pe vremea aceea.

În scrisoarea lui către Dimofil, spune că mergând el odată, în insula Creta, a fost găzduit de Sfântul apostol Carp (unul din cei 70 de apostoli). Acesta i-a povestit cum a avut el o mare supărare, din cauza unui elin (adică necredincios), care con-

vinsese pe un creştin ca să-şi lepede Sfânta Credinţă şi să primească înşelăciunea idolească.

Atunci, dumnezeiescul Carp, fiind copleşit de multă întristare, nu şi-a dat bine seama ce face. Căci el, în loc să se roage lui Dumnezeu pentru întoarcerea celui pierdut, precum şi pentru luminarea păgânului, s-a lăsat biruit de mânie şi de amărăciune împotriva acestor doi ticăloşi.

Fiind seara, a adormit sfântul cu duhul tulburat şi cu inima plină de mânie. La miezul nopţii s-a sculat la rugăciune, ca de obicei. În vremea rugăciunii avea inima amărâtă de întristare, ceea ce nu se cuvenea unui slujitor şi ucenic al lui Hristos. În starea aceasta de tulburare, zicea în mintea lui că nu merită să mai trăiască acei oameni fără Dumnezeu, care duc în rătăcire pe alţii. Cugetând el acestea, se ruga lui Dumnezeu ca să-l lovească cu trăsnet pe amândoi ticăloşii.

Îndată ce a cugetat acestea, i se părea că se cutremură locul unde se afla, iar cerul s-a deschis. Printr-o deschizătură a cerului a văzut pe Domnul nostru Iisus Hristos împreună cu negrăită mulţime de îngeri, cari erau în chip de oameni.

Văzând aceasta, fericitul Carp se mira foarte mult şi uitându-se apoi în jos, a văzut temelia casei desfăcută în două şi s-a arătat acolo o prăpastie adâncă şi prea întunecoasă. Iar la marginea prăpastiei i-a văzut pe cei doi oameni pe care îi blestemase, fiind cuprinşi de frică şi de cutremur mare. De frica lor cea mare le tremurau picioarele şi neputând a se stăpâni, erau gata să cadă în prăpastie. Din fundul gropii, fericitul Carp vedea cum se ridicau şerpii, care se agăţau de picioarele lor. Acum îi vedea că fluieră, acum îi vedea cum îi muşcă de picioare, trăgându-i în groapă. Deci se vedeau sărmanii că sunt gata să cadă de silă în prăpastie.

În vremea aceasta, fericitul Carp nu mai vroia ca să privească în sus, către Domnul, ci se necăjea cu mintea pentru ce nu cad mai repede în prăpastie ticăloşii aceia. Căuta chiar de multe ori ca să-i împingă singur în groapă. Dar neputând să-i arunce, se întrista şi blestema.

La urmă s-a uitat în sus şi a văzut ca şi mai înainte cerurile deschise, iar pe Domnul L-a văzut cum i s-a făcut milă de cei doi osândiţi, care se primejduiau şi sculându-se Domnul de pe tronul Său, s-a apropiat de ei şi le întindea mâna ca să-i scape. Împreună cu Domnul se sârguiau şi Sfinţii îngeri ca să-i scape din primejdie pe cei doi oameni. ***Cum şedea Domnul cu mâna întinsă spre oameni, a rostit către fericitul Carp aceste cuvinte: „Loveşte-Mă acum pe Mine, că iarăşi Eu sunt gata***

ca să pătimesc de multe ori pentru mântuirea oamenilor. Şi plăcut îmi este ca să pătimesc iarăşi şi să mor pentru aceştia, ca să nu se osândească, chiar dacă alţi oameni nu sunt vinovaţi (ca să mă răstignesc pentru ei).

Însă, gândeşte-te bine, dacă îţi convine oare şi ţie ca să schimbi prietenia cea cu Dumnezeu şi cu îngerii cei buni şi să primeşti în schimb pe cea de-a pururea prietenie cu şerpii şi cu demonii!" (Vezi Sinaxarul cel mare, la 3 octombrie, Viaţa Sfântului sfinţit Dionisie Areopagitul).

Atunci a cunoscut Sfântul Carp că nu este plăcută lui Dumnezeu mânia cea fără socoteală.

(Sfântul Ioan Iacob de la Neamț - Hozevitul, „Pentru cei cu sufletul nevoiaș ca mine..." Opere complete, Editura Doxologia, Iași, 2010, p. 349-351)

Icoane

Sf. Ap. CARP

Sf. Ap. CARP
Sf. Ap. ALFEU
26 mai

26 mai

Ὁ ἅγι
ΚΑ
ΡΠ
Ὁ ἅγι
Ἰάκωβος
ὁ τοῦ
Ἀλφαί
ου

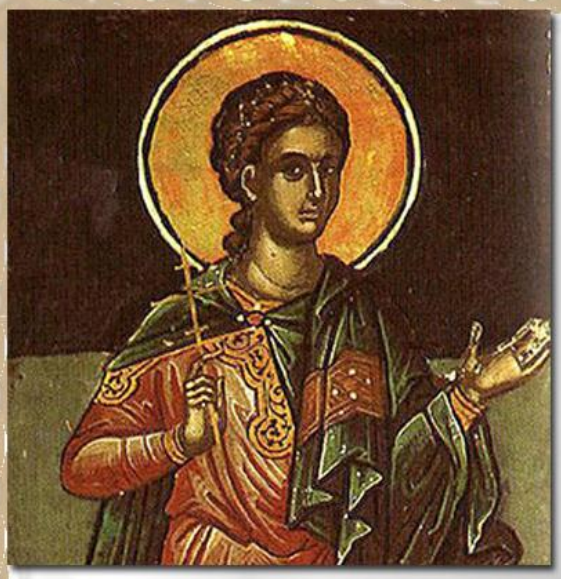

Troparul Sfântului Apostol Carp, unul din cei şaptezeci

26 Mai - Glasul 3

Apostole Sfinte Carp, roagă pe milostivul Dumnezeu, ca să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre.

Bucură-te, Sfinte apostol Carp!